

PDC-223 Ca fiu pierdut

Larghetto

1 Ca fiu pierdut am rătăcit
Prin lumea pieritoare;
Talanții vieții ce-am primit
I-am risipit,
Am drept în viață, îmi ziceam,
Să'n cerc orice-i sub soare,
Dar că răspunderi mi-atrăgeam
Nici nu credeam.

2 De Tatăl m-am îndepărtat,
Sfidând cereasca lege,
Și cugetul meu necurma
S-a'ntunecat.
Gândeam că pot fi fericit
Păcatul de-aș alege,
Și, prin desfrâu nepotolit,
Lui m-am robit.

3 Puteri abia de mi-au rămas
Să-mi târâi viața moartă,
Și tot ce-i rău, la greu impas,
Am vrut să las.
Dar, alipit de-un pământean,
Cârpeam doar vechea soartă,
Mai rob ca porcii mă găseam
Rob lui Satan.

4 Atunci în fire mi-am venit:
N-am eu un Tată oare?
Acasă-i bine de trăit
Și-am fost iubit.
Prin mine însumi nu socot
Să scap de la pierzare,
Mi-e sufletul fșământ de tot,
Nimic nu pot.

5 Așa cum sunt, mă'ntorc și'nfrunt
Trecutu-mi de ocară
De-aș fi primit oricât de crunt
Eu ăsta sunt!
Ca dintr-un rău vis m-am trezit,
Cu inima amară,
Scârbit de tot m-am osândit
Și am pornit.

6 Cu câtă fală am plecat,
Pe-atât mă'ntorc cu jale,
Zdrobit, acum în piept mă bat
Și milă cat.
Departe însă mă aflam,
Tărăgănând pe cale,
Cînd m-a zărit cum mă sfiam
Și nu intram.

7 A fost deajuns, și alergând,
În brațe mă cuprinse,
Pe rănilor-mi balsam turnând,
Sărutu-i blând.
Eu, copleșit de-un chin nespus,
Căci dragostea-I mă'nvinse,
Abia ținându-mă, I-am spus,
Că vrednic nu-s.